

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1310/2015
02.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Браниславе Апостоловић као председника већа, судије Бранка Станића и судије Гордане Ајншпилер-Поповић, као чланова већа, у парници тужиље М.В. из В., улица ... број ..., коју заступају пуномоћници С.Р. и В.М., адвокати из В., улица ... број ..., против тужене Ј. В. А.Д. из Б., чији је правни следбеник А. В. А.Д. из Б., улица ... број ..., коју заступа пуномоћник М.Б., адвокат из Б., улица ... број ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.1386/13 од 26.02.2015. године, донео је у седници већа одржаној дана 02.03.2016. године, следећу:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против става 1. изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.1386/13 од 26.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П број 254/2010 од 14.11.2012. године, у ставу 1. изреке, дозвољено је преиначење тужбе у овој правној ствари, па је ставом 2. изреке, усвојен тужбени захтев тужиље В.М. из В. против тужене А. в. А.Д. из Б. и обавезана је тужена да исплати тужилји следеће износе: износ од 28.783 евра са каматом почев од 31.05.2016. године коју пословне банке плаћају на девизне штедне улоге по виђењу по најповољнијој стопи у месту плаћања до исплате, а на име исплате вредности обвезница доспелих за наплату 31.05.2006. године; износ од 31.611 евра са каматом почев од 31.05.2007. године коју пословне банке плаћају на девизне штедне улоге по виђењу по најповољнијој стопи у месту плаћања до исплате, а на име исплате вредности обвезница доспелих за наплату 31.05.2007. године; износ од 34.722 евра са каматом почев од 31.05.2008. године коју пословне банке плаћају на девизне штедне улоге по виђењу по најповољнијој стопи у месту плаћања до исплате, а на име исплате вредности обвезница доспелих на наплату 31.05.2008. године; износ од 38.144 евра са каматом почев од 31.05.2009. године коју пословне банке плаћају на девизне штедне улоге по виђењу по најповољнијој стопи у месту плаћања до исплате, а на име исплате вредности обвезница доспелих на наплату 31.05.2009. године; износ од 41.909 евра са каматом почев од 31.05.2010. године коју пословне банке плаћају на девизне штедне улоге по виђењу по најповољнијој

стопи у месту плаћања до исплате, а на име исплате вредности обвезница доспелих на наплату 31.05.2010. године; износ од 46.050 евра са каматом почев од 31.05.2011. године коју пословне банке плаћају на девизне штедне улоге по виђењу по најповољнијој стопи у месту плаћања до исплате, а на исплате вредности обвезница доспелих на наплату 31.05.2011. године; износ од 50.622 евра са каматом почев од 31.05.2012. године коју пословне банке плаћају на девизне штедне улоге по виђењу по најповољнијој стопи у месту плаћања до исплате, а на име исплате вредности обвезница доспелих на наплату 31.05.2012. године, све то у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде под претњом извршења. Ставом 3. изреке усвојен је тужбени захтев тужиље В.М., па је обавезана тужена да на рачун хартија од вредности тужиље број ..., филијале туженог у В., упише власништво тужиље на обвезницама емитованим ради регулисања јавног дуга по основу девизне штедне грађана у номиналној вредности од 257.275 евра са роковима доспећа за наплату следећих вредности обвезница:

-31.05.2013. године износ обвезница од 55.685 евра;

-31.05.2014. године износ обвезница од 61.254 евра;

-31.05.2015. године износ обвезница од 66.977 евра;

-31.05.2016. године износ обвезница од 63.359 евра и исте региструје на име тужиље у централном регистру, депоу и клирингу хартије од вредности и изда тужиљи потврду о власништву наведених обвезника, све у року од 15 дана од пријема пресуде. Ставом 4. изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавеже тужена да плати износ од 10.000.000,00 динара на име материјалне штете настале психичким патњама тужиље изазваних повредом права личности од стране тужене, са законском каматом од 08.03.2007. године, до исплате, као неоснован. Ставом 5. изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати 1.299.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења 14.11.2012. године у року од 15 дана. Ставом 6. изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова у износу већем од досуђеног, а ставом 7. изреке, усвојен је предлог тужиље за ослобађање од обавеза плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж број 1386/13 од 26.02.2015. године у ставу 1. изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене А. б. А.Д. из Б. и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П број 254/10 од 14.11.2012. године у ставу првом изреке, делу става другог изреке у погледу главног дуга, ставу трећем и петом изреке. Ставом 2. изреке одбијена је као неоснована жалба тужиље М.В. из В. и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П број 254/10 од 14.11.2012. године у ставу 4. изреке. Ставом 3. изреке преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П број 254/10 од 14.11.2012. године у делу става 2. изреке у којем је одлучено о припадајућој камати, тако што се одбија као неоснован захтев тужиље М.В. из В. за исплату припадајуће камате на појединачне износе главног дуга од доспелости па до исплате.

Против пресуде Апелационог суда у Београду Гж број 1386/13 од 26.02.2015. године, тужена преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавила ревизију која се према садржини односи на став 1. изреке. Ревизија је изјављена због битних повреда одредаба Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. Предложено је да Врховни касациони суд

усвоји ревизију и преиначи пресуду Апелационог суда у Београду тако што ће одбити тужбени захтев тужиље у целости и досудити туженој парничне трошкове.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 који је ступио на снагу 01.02.2012. године) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју у ревизијском поступку суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда поступка из тачке 12. овог члана, на коју се ревидент неосновано позива. Побујана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност, садржи разлоге о битним чињеницама који нису у противречности са стањем у списима предмета, а ни са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је код тужене Ј. в. А.Д. Б., чији је правни следбеник сада тужена А. в., имала стару девизну штедњу, која је на основу Закона о регулисању јавног дуга Савезне Републике Југославије по основу девизне штедње грађана, конвертована у обвезнице Републике Србије и регистрована код Централног регистра хартија од вредности на рачун број ..., о чему је тужена тужиљи издала три потврде о конверзији дана 22.01.2003. године, што је евидентирано у штедној књижици тужиље број .... Према наведеним потврдама на власничком рачуну тужиље број ... регистроване су обвезнице на име тужиље са ознаком серије, вредностима и роковима доспећа. У поступку је даље утврђено да је тужена, извршавањем налога који је издат од стране неовлашћеног лица, закључила и извршила Уговор о купопродаји обвезница број 3430/12 од 23.06.2014. године и на тај начин продала обвезнице тужиље за износ од 266.496,87 евра, без сагласности тужиље, које су регистроване на њеном власничком рачуну и причинила материјалну штету тужиљи у висини од 529.116,00 евра, која представља номиналну вредност обвезница које је тужиља поседовала на свом власничком рачуну који се водио код Централног регистра за хартије од вредности под бројем .... Нижестепени судови су утврдили да је предметна штета тужиљи проузрокована радњама запослених код тужене, па се одговорност тужене и обавеза за накнаду штете заснива на основу члана 170. став 1. Закона о облигационим односима, због чега је усвојен захтев тужиље, за главно потраживање у целини и делимично за законску затезну камату.

Према оцени ревизијског суда, побијана пресуда је донета правилном применом материјалног права.

Наводи из ревизије тужене се не могу прихватити као основани. Ревидент и даље сматра да је у свом пословању поступао у свему законито, да је приликом спорне продаје обвезница применио у потпуности процедуру прописану законом и подзаконским актима, да радњама запослених код тужене, није проузрокована штета тужиљи, нити је тужена одговорна да исту надокнади.

Ови наводи су неосновани са разлога што је у поступку утврђено да је тужена извршила исплату новчаних износа, извесном П.Ђ. који је без обзира на

околност да је поседовао судски оверено овлашћење за конверзију штедне у обвезницама и на исплату износа, приложио и копију личне карте тужиље из чије садржине јасно проистиче да се лични подаци тужиље не поклапају са оригиналном личном картом, чију копију су тужени такође поседовали. Даље је утврђено да је тужена, односно њени запослени у одељењу брокерско-дилерских послова, водили преговоре о располагању хартијама од вредности, са лицем које је третирано као клијент и то пре него што је то лице поднело овлашћење, па је у тој ситуацији, тужена банка требала обавестити тужиљу као клијента да треће лице поседује податке о њеном рачуну као и о његовој намери са располагањем хартијама од вредности, што није учинила и због чега су настале наведене последице.

Према одредби члана 18. став 2. Закона о облигационим односима, страна у облигационом односу дужна је да у извршавању обавезе из своје професионалне делатности поступа с повећаном пажњом, према правилима струке и обичајима (пажња доброг стручњака). Из утврђеног чињеничног стања произилази да тужена није тако поступала и зато је и одговорна да у смислу одредбе члана 170. став 1. Закона о облигационим односима надокнади тужиљи штету коју је претрпела.

У ревизији се даље понављају жалбени разлози, па се за конкретну штету истиче пре свега одговорност судског органа који је извршио оверу овлашћења, затим истичу разлози који би искључивали одговорност тужене, али како је другостепени суд у погледу тих навода дао јасно образложење које прихвата и ревизијски суд, то даље није потребно образлагати пресуду, јер се даљим образлагањем не би постигло ни ново тумачење, нити допринело уједначавању тумачења права.

То су разлози на основу којих је Врховни касациони суд, а сходно овлашћењима из члана 405. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**